SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 179/07-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. januára 2008 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Ladislava Orosza v konaní o sťažnosti obchodnej spoločnosti B., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. D. K., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 39 Er 3623/2006 (pôvodne vedenom pod sp. zn. E 1959/98), za účasti Okresného súdu Bratislava II, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo obchodnej spoločnosti B., s. r. o., na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 39 Er 3623/2006 (pôvodne vedenom pod sp. zn. E 1959/98) p o r u š e n é b o l o .

2. Obchodnej spoločnosti B., s. r. o., p r i z n á v a finančné zadosťučinenie v sume 20 000 Sk (slovom dvadsaťtisíc slovenských korún), ktoré jej je Okresný súd Bratislava II p o v i n n ý zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Bratislava II j e p o v i n n ý uhradiť obchodnej spoločnosti B., s. r. o., trovy právneho zastúpenia v sume 7 492 Sk (slovom sedemtisícštyristodeväťdesiatdva slovenských korún) na účet jej právneho zástupcu JUDr. D. K., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. IV. ÚS 179/07 z 26. júla 2007 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť obchodnej spoločnosti B., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 39 Er 3623/2006 (pôvodne vedenom pod sp. zn. E 1959/98).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že na základe návrhu sťažovateľky ako oprávnenej vydal okresný súd 20. januára 1999 uznesenie sp. zn. E 1959/98, ktorým bol proti povinnej nariadený súdny výkon rozhodnutia predajom hnuteľných vecí. Okresný súd 23. marca 2000 spísal zápisnicu o bezvýslednosti súpisu vecí, pretože povinná sa nenachádzala v mieste trvalého bydliska. Povinná 3. mája 2000 prejavila ochotu splácať dlžnú sumu mesačnými splátkami, preto okresný súd upustil od súpisu hnuteľných vecí. Keďže povinná uhradila iba jednu splátku dlžnej sumy, sťažovateľka oznámila túto skutočnosť okresnému súdu.

Sťažovateľka podala počas nariadeného súdneho výkonu rozhodnutia v súlade s prechodným ustanovením § 372m Občianskeho súdneho poriadku účinného od 1. septembra 2005 (ďalej len „OSP“) okresnému súdu 27. februára 2006 návrh na vykonanie exekúcie so súčasnou žiadosťou postúpenia tejto veci označenej súdnej exekútorke. Okresný súd výzvou z 18. októbra 2006 vyzval súdnu exekútorku, aby vyčíslila výšku pohľadávky a uznesením č. k. 39 Er 3623/2006-24 z 31. januára 2007 žiadosť súdnej exekútorky o udelenie poverenia na výkon súdnej exekúcie zamietol. Sťažovateľka podala proti uvedenému uzneseniu odvolanie.

Podľa názoru sťažovateľky postupom okresného súdu v namietanom konaní došlo k porušeniu jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a preto navrhuje, aby vo veci jej sťažnosti ústavný súd vydal nasledovný nález:

„Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 39 Er 3623/2006 (predtým sp. zn. E 1959/98) porušené bolo.

Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 20.000,- Sk, ktoré je Okresný súd Bratislava II povinný vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Okresný súd Bratislava II je povinný sťažovateľovi uhradiť trovy konania v sume 7.492,- Sk na účet jeho právneho zástupcu do dvoch mesiacov od doručenia tohoto nálezu.“

Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. Spr. 2100/07 doručeným ústavnému súdu 3. septembra 2007 a doplňujúcim vyjadrením z 21. novembra 2007 doručeným 30. novembra 2007, v ktorých sa okrem iného uvádza: *„návrh na výkon rozhodnutia predajom hnuteľných vecí bol doručený tunajšiemu súdu dňa 17. 12. 1998.*

Do podania návrhu na vykonanie exekúcie podľa § 372m ods. 1, 2 O. s. p. boli vo veci vykonané úkony na uskutočnenie výkonu rozhodnutia predajom hnuteľných vecí u povinnej, avšak bezvýsledne, keďže u povinnej nenašli postihnuteľné hnuteľnosti...

Podaním zo dňa 24. 02. 2006, doručeným súdu 27. 02. 2006 oznámil oprávnený, že podal návrh na vykonanie exekúcie súdnej exekútorky JUDr. Ing. Z. D. a požiadal, aby súd spis spolu s písomným poverením na vykonanie exekúcie postúpil exekútorovi.

Výzvou zo dňa 18. 10. 2006 vyzvala vyššia súdna úradníčka Mgr. H. M. oprávneného na vyčíslenie pohľadávky v lehote 10 dní od doručenia výzvy s poučením o možnosti zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia podľa § 44 ods. 2 O. s. p.

Uznesením zo dňa 30. 01. 2007 sp. zn. 39 Er 3623/2006-24 súd žiadosť o udelenie poverenia súdnej exekútorke JUDr. Ing. Z. D. na vykonanie exekúcie zamietol.

Oprávnený podal proti predmetnému uzneseniu odvolanie - doručené súdu dňa 26. 02. 2007.

Uznesením zo dňa 17. 04. 2007, č. k. 39 Er 363/2006-34 bolo uznesenie zo dňa 30. 01. 2007, č. k. 39 Er 3623/2007-24 zrušené. Uznesenie č. k. 39 Er 3623/2007-34 zo dňa 17. 04. 2007 nadobudlo právoplatnosť dňa 09. 05. 2007.

Dňa 24. 05. 2007 bolo vydané poverenie na vykonanie exekúcie, ktoré bolo doručené súdnej exekútorke JUDr. Ing. Z. D. dňa 11. 06. 2007.

Podaním doručeným súdu dňa 30. 07. 2007 vrátila súdna exekútorka poverenie na vykonanie exekúcie v zmysle § 60 EP, keďže exekučné konanie sa skončilo vymožením pohľadávky, príslušenstva a trov exekúcie dňa 25. 07. 2007.

Vo veci nešlo podľa môjho názoru k zložitej veci z hľadiska právneho i skutkového.

Zákonnou sudkyňou od doručenia návrhu na súd bola vo veci JUDr. N. P., ktorá je od 01. 01. 2007 dočasne pridelená na výkon funkcie sudcu na Krajský súd Bratislava a od 02. 04. 2007 bola vec prostredníctvom opatrenia predsedu pridelená JUDr. G. S.

V priebehu konania nenastali skutočnosti upravujúce postup v prípade prekážok konania podľa § 107 a nasl. O. s. p.

Prieťahy zo strany oprávneného neboli zistené.“

K vyjadreniu okresného súdu k sťažnosti zaujala sťažovateľka písomné stanovisko doručené ústavnému súdu 10. októbra 2007, v ktorom okrem iného uviedla, že *„nepovažuje za potrebné sa vyjadriť k vyjadreniu predsedníčky Okresného súdu Bratislava II zo dňa 24. 8. 2007 a na vykonaní verejného ústneho pojednávania vo veci netrváme“*.

Na výzvu ústavného súdu z 30. novembra 2007, v ktorej bolo sťažovateľke umožnené vyjadriť sa k doplňujúcemu vyjadreniu okresného súdu, sťažovateľka v stanovenej lehote ani do dňa vydania tohto nálezu nereagovala.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Z obsahu sťažnosti a zo súvisiacich súdnych spisov okresného súdu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania:

- 17. decembra 1998 bol okresnému súdu doručený návrh sťažovateľky na *„výkon rozhodnutia predajom hnuteľných vecí v sume 1.400,- Sk s prísl.“*,

- 20. januára 1999 okresný súd uznesením sp. zn. E 1959/98 nariadil výkon rozhodnutia predajom hnuteľností,

- 20. marca 2000 okresný súd nariadil termín súpisu hnuteľných vecí povinnej, ktorý sa uskutočnil 23. marca 2000, avšak bezvýsledne, pre neprítomnosť povinnej,

- 3. mája 2000 sa uskutočnil ďalší súpis hnuteľných vecí povinnej, na ktorom povinná prejavila vôľu splácať dlžnú sumu v mesačných splátkach poštovou poukážkou, čo bolo zapísané do zápisnice o bezvýslednosti súpisu (upustenia od súpisu) hnuteľností,

- 7. augusta 2001 okresný súd vyzval sťažovateľku, aby *„oznámila súdu v lehote 10 dní, či povinná pohľadávku spláca tak ako sa zaviazala“,*

- 4. septembra 2001 sťažovateľka oznámila, že povinná uhradila iba časť dlžnej sumy a 24. augusta 2000 prestala so splácaním dlhu,

- 28. septembra 2001 povinná prevzala zásielku okresného súdu (v spise sa nachádza iba doručenka o zaslaní tejto písomnosti, na ktorej je vyznačená lehota *„17/10“,* avšak nedá sa zistiť, čo táto zásielka obsahovala, pozn.),

- 25. októbra 2001 okresný súd uložil spis *„na termín 30/10“*,

- 27. februára 2006 sťažovateľka podala okresnému súdu v súlade s prechodným ustanovením § 372m OSP návrh na vykonanie exekúcie so žiadosťou o postúpenie tejto veci označenej súdnej exekútorke,

- 20. marca 2006 bol spis prevedený do registra „Er“, kde mu bola pridelená nová sp. zn. 39 Er 3623/2006,

- 18. októbra 2006 okresný súd vyzval súdnu exekútorku na *„špecifikovanie výšky pohľadávky, na vymoženie ktorej žiada udeliť poverenie“*,

- 30. januára 2007 okresný súd uznesením zamietol žiadosť súdnej exekútorky o udelenie poverenia, proti ktorému sťažovateľka podala 26. februára 2006 odvolanie,

- 17. apríla 2007 okresný súd zrušil uznesenie z 30. januára 2007,

- 24. mája 2007 okresný súd vydal poverenie pre súdnu exekútorku na vykonanie exekúcie,

- 30. júla 2007 poverená súdna exekútorka vrátila poverenie na vykonanie exekúcie, pretože exekučné konanie sa skončilo vymožením pohľadávky s prísl.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného

súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (m. m. IV. ÚS 221/04). Toto základné právo sa uplatňuje aj v nútenom výkone súdnych a iných rozhodnutí. V takom druhu civilného procesu je účelom tohto základného práva to, aby sa po nariadení núteného výkonu bez zbytočných prieťahov uskutočnil tento výkon (prípadne súdna exekúcia) tak, aby vymáhaný nárok bol čo najskôr, ak tomu nebránia dôvody relatívnej alebo absolútnej neprípustnosti núteného výkonu súdneho rozhodnutia, uspokojený (podobne II. ÚS 205/04, II. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 OSP, ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03, IV. ÚS 41/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľky.

1. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatoval, že predmetom konania pred okresným súdom bolo rozhodovanie o výkone rozhodnutia predajom hnuteľných vecí. Z doterajšieho priebehu konania a prehľadu spisu ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, pre ktorú by bolo možné predmetné konanie považovať po skutkovej alebo právnej stránke za zložité.

2. Správanie účastníka konania je druhým kritériom, ktoré ústavný súd zohľadňuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd pri preskúmaní predloženého spisu nezistil nič, čo by nasvedčovalo tomu, že by sťažovateľka svojím správaním prispela k predĺženiu predmetného konania, resp. k jeho celkovej dĺžke.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, uplatnením ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, bol postup samotného okresného súdu.

Okresnému súdu bol 17. decembra 1998 doručený návrh sťažovateľky na výkon rozhodnutia predajom hnuteľných vecí proti povinnej. Uznesením okresného súdu č. k. E 1959/98-1 z 20. januára 1999 bol nariadený výkon rozhodnutia predajom hnuteľných vecí povinnej na uspokojenie pohľadávky v sume 1 400 Sk s prísl. Následne bol okresný súd nečinný do 23. marca 2000, keď spísal zápisnicu o bezvýslednosti súpisu hnuteľností, pretože povinná sa v tomto čase nezdržiavala na adrese trvalého pobytu.

Dňa 3. mája 2000 okresný súd opätovne spísal zápisnicu o bezvýslednosti súpisu hnuteľností, resp. o upustení od súpisu hnuteľností, pretože povinná prejavila súhlas so splácaním dlžnej sumy v mesačných splátkach. Okresný súd 7. augusta 2001 vyzval sťažovateľku, aby *„oznámila súdu v lehote 10 dní, či povinná pohľadávku spláca tak ako sa zaviazala“*. Sťažovateľka 4. septembra 2001 oznámila okresnému súdu, že povinná uhradila iba časť dlžnej sumy a od 24. augusta 2000 dlh prestala splácať.

Povinná prevzala 28. septembra 2001 pravdepodobne výzvu okresného súdu (v spise sa nachádza iba doručenka o prevzatí zásielky okresného súdu podpísaná povinnou, na ktorej je vyznačená lehota 17. október 2001), na ktorú v lehote vyznačenej na doručenke nereagovala, následne na to bol spis uložený na lehotu do 30. októbra 2001, kde sa nachádzal až do 20. marca 2006, keď na návrh sťažovateľky z 24. februára 2006 (doručený okresnému súdu 27. februára 2006) na postúpenie veci poverenej súdnej exekútorke previedol predmetnú vec do registra „Er“. V ďalšom období bol okresný súd opätovne nečinný do 18. októbra 2006, keď vyzval súdnu exekútorku na špecifikovanie dlžnej sumy. Dňa 30. januára 2007 okresný súd uznesením sp. zn. 39 Er 3623/2006 zamietol žiadosť sťažovateľky o udelenie poverenia súdnej exekútorke. Sťažovateľka podala proti predmetnému uzneseniu odvolanie, o ktorom rozhodol okresný súd uznesením sp. zn. 39 Er 3623/2006 zo 17. apríla 2007 tak, že zrušil napadnuté uznesenie z 30. januára 2007 a 24. mája 2007 vydal poverenie označenej súdnej exekútorke na vykonanie exekúcie.

Okresnému súdu bolo 30. júla 2007 doručené oznámenie súdnej exekútorky o skončení exekučného konania vymožením pohľadávky s príslušenstvom vrátane trov exekúcie so súčasným vrátením poverenia na vykonanie exekúcie.

Vzhľadom na celkovú dĺžku predmetného konania a na uvedené obdobia nečinnosti okresného súdu je potrebné konštatovať, že v konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 39 Er 3623/2006 (pôvodne vedenom pod sp. zn. E 1959/98) došlo jeho postupom k zbytočným prieťahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Aj napriek záveru ústavného súdu, že došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy okresným súdom, ústavný súd mu neprikázal, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 39 Er 3623/2006 (pôvodne vedenej pod sp. zn. E 1959/98) konal bez zbytočných prieťahov vzhľadom na to, že predmetné konanie bolo podľa oznámenia súdnej exekútorky doručeného okresnému súdu 30. júla 2007 skončené, čím bola odstránená právna neistota sťažovateľky ako účastníčky konania.

IV.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Keďže ústavný súd rozhodol o tom, že bolo porušené základné právo sťažovateľky podľa čl. 48 ods. ústavy, zaoberal sa aj jej žiadosťou o priznanie finančného zadosťučinenia. Sťažovateľka žiadala, aby jej bolo priznané finančné zadosťučinenie v sume 20 000 Sk poukazujúc najmä na *„pocit márnivosti celého (...) konania, keď sa ako oprávnený z právoplatného a vykonateľného exekučného titulu nemôžeme domôcť exekučného výkonu rozhodnutia voči povinnému – neplatiacemu dĺžnikovi“*.

Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Ústavný súd zohľadňujúc predovšetkým obdobie, v ktorom došlo k zbytočným prieťahom v konaní, zložitosť veci, správanie sťažovateľky ako účastníčky konania, povahu prerokovanej veci, ktorá je predmetom posudzovaného konania, a § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde dospel k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadosťučinenia pre sťažovateľku v požadovanej sume 20 000 Sk primerané konkrétnym okolnostiam daného prípadu (§ 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia v konaní vedenom ústavným súdom advokátom JUDr. D. K., ktoré si sťažovateľka vyčíslila v sume 7 492 Sk. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2006, ktorá bola 17 822 Sk.

Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a s § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to každý úkon po 2 970 Sk, t. j. spolu 5 940 Sk, čo spolu s režijným paušálom 2 x 178 Sk (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 6 296 Sk. Keďže advokát je platcom dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), uvedená suma bola zvýšená o DPH vo výške 19 % podľa § 18 ods. 3 vyhlášky a podľa § 27 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov. Trovy právneho zastúpenia boli sťažovateľke priznané v ňou vyčíslenej a uplatnenej sume 7 492 Sk.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, tento nález nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. januára 2008